

Arrest

nr. 86 030 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 24 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 23 maart 2012 werd hun aanvraag verworpen en werd hen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde Y. T. (...)
geboren te K. (...), op (in) (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 24.11.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "Kitchkino" op 12.07.1982.

Uit het Eurodacverslag van 24.11.2011 blijkt dat betrokkene asiel gevraagd heeft in Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 12.12.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 24.11.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit in een ander land een asielaanvraag heeft ingediend. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 24.11.2011 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel heeft aangevraagd in een ander land, met name in Polen. Betrokkene verklaarde daarover dat hij in Polen geweest is maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat hij er enkel doorreisde. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken op 16.11.2011 in Polen werden genomen en dat hij vijf tot zes dagen bij kennissen verbleef. In welke stad hij verbleef, stelt betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde verder dat hij rond 10.11.2011 Tsjetsjenie verlaten zou hebben met de trein richting Polen. Via welke lande hij reisde stelt betrokkene niet te weten. Op 16.11.2011 zou hij in Polen zijn aangekomen en zouden zijn vingerafdrukken genomen zijn en zijn reispaspoort zijn ingehouden. Op 23.11.2011 zou hij Polen verlaten hebben en met de taxi naar België gereisd zijn waar hij op 24.11.2011 zou zijn toegekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 24.11.2011 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel aanvraag in Polen, ondanks zijn verklaring dat dit niet het geval was, werd op 06.12.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder. Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 12.12.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes verklaarde echtgenote Y. Z. (...) (o.v. 6.918.853) en haar twee minderjarige kinderen Y. K. (...° (°19.09.2006) en Y. B. (...° (°29.12.2007) op basis van art. 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. Op 09.02.2012 gaven de Poolse autoriteiten eveneens een akkoord voor de in België geboren Y. A. (...) (21.01.2012)

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de

andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 8 of art. 15 van de Dublin-11-Verordening derhalve met aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 24.11.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat België hem was aangeraden omdat er veel aandacht geschonken wordt aan zieke mensen (DVZ, vraag 19).

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij problemen heeft met zijn longen en vaak longontstekingen krijgt en dat hij ernstige problemen heeft met zijn geheugen (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde verder bij de vraag naar andere nuttige informatie dat zijn dochter gehandicapt is (DVZ, vraag: andere nuttige informatie). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die de verklaringen van betrokkene met betrekking tot zijn longproblemen of zijn geheugenproblemen staven. Met betrekking tot deze motieven van long- en geheugenproblemen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene in verband met zijn dochter, met name dat deze verlamd zou zijn (zie inschrijvingsformulier). Er zijn het administratief dossier van betrokkene ook geen documenten of bewijzen aanwezig waaruit zou blijken dat betrokkene of zijn dochter K. (...) zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene of zijn dochter K. (...) zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Evenmin zijn er in het administratief dossier van betrokkene concrete elementen aanwezig waaruit zou blijken dat betrokkene of zijn gezinsleden niet in staat zouden zijn om te reizen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gevraagd of er eventueel redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat zijn broer eerder asiel aanvraag in Polen en er twee jaar verbleven zou hebben met zijn invalide dochter en dat ze er geen enkele medische verzorging gekregen zouden hebben (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen niet het minste begin van bewijs aanbrengt, zeker rekening houdend met het ernstige karakter dat van een asielaanvraag uitgaat en zeker indien de aangehaalde reden de reden is om zich te verzetten tegen een overdracht naar het voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Polen. Bovendien heeft betrokkene deze informatie verkregen via derden, met name zijn broer. Aan dergelijke informatie van derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen zijn dan ook niet gerechtvaardigd.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde Y. Z. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 24.11.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "Grozny" op 25.11.1987..

Uit het Eurodacverslag van 24.11.2011 blijkt dat betrokkene asiel gevraagd heeft in Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 12.12.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar twee minderjarige kinderen Y. K. (...) (°19.09.2006) en Y. B. (...) (°29.12.2007). Op 09.02.2012 gaven de Poolse autoriteiten eveneens een akkoord voor de in België geboren Y. A. (...) (21.01.2012)

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 24.11.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvraag in Polen. Betrokkene verklaarde verder dat ze in Polen bij kennissen verbleef maar dat ze niet weet in welke stad. Betrokkene verklaarde verder dat ze de beslissing inzake haar asielaanvraag niet afwachtte. Betrokkene verklaarde verder dat zij in november 2011 Tsjetsjenie verlaten zou hebben en via Moskou met de trein richting Polen reisde, Op 16.11.2011 zou zij in Polen zijn aangekomen waar ze asiel vroeg. Haar vingerafdrukken zouden genomen zijn en haar reispaspoort ingehouden. Op 23.11.2011 zou zij Polen verlaten hebben en met de taxi naar België gereisd zijn waar zij op 24.11.2011 zou zijn toegekomen met haar twee minderjarige kinderen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Op 21.01.2012 beviel betrokkene in België van haar derde kind, Y. A. (...).

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 24.11.2011 en de verklaringen van betrokkene dat ze in Polen asiel aanvraag, werd op 06.12.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de

Belgische autoriteiten op 12.12.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar twee minderjarige kinderen Y. K. (...) (19.09.2006) en Y.B. (...) (°29,12.2007) wordt ingewilligd op basis van art 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkene verklaarde echtgenoot Y. T. (...) (o.v. 6.918.853) op basis van art. 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. Op 09.02.2012 gaven de Poolse autoriteiten op basis van art. 4.3 van de Dublin-II-Verordening eveneens een akkoord voor de in België geboren Y. A. (...) (21.01.2012)

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een regel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 24.11.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene stelde dat ze in Polen geen medische hulp kreeg (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs neerlegt. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er op zijn minst verwacht worden dat indien men dergelijke feiten inroept dat men hier dan op zijn minst een begin van bewijs van kan aanbrengen, zeker aangezien men dit als specifieke reden aanhaalt om precies in België asiel aan te vragen. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat men zich ernstige vragen kan stellen bij het waarachtig en gegrond karakter van deze verklaring. Betrokkene verklaarde immers zelf dat ze op 16.11.2011 in Polen asiel aanvroeg en dat ze op 23.11.2011 reeds vanuit Polen vertrok. Het is weinig geloofwaardig dat betrokkene in die maximum acht dagen alle mogelijkheden tot verkrijgen van hulp en of medische verzorging van haar dochter, indien dit noodzakelijk geweest zou zijn, zou hebben uitgeput. Temeer daar ze daar geen enkel begin van bewijs van kan aanbrengen. Dat haar dochter in Polen geen medische hulp zou hebben gekregen, wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij geen problemen heeft maar op het moment van haar gehoor op de DVZ van 24.11.2011 zeven en een halve maand zwanger was (DVZ, vraag 20). Op 21.01.2012 beviel betrokkene in België van een dochter, Y. A. (...). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen bewijzen of concrete elementen aanwezig waaruit zou blijken dat betrokkene of haar gezinsleden niet in staat zouden om te reizen of dat zij of haar kinderen zouden lijden aan een ziekte die een regel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene of haar kinderen zouden lijden aan een ziekte die een regel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gevraagd of er eventueel redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat ze in Polen geen medische hulp kregen voor hun dochtertje (DVZ, 21) dat verlamd is, hetzij door kinderverlamming of een beroerte (DVZ, vraag andere nuttige informatie). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs neerlegt. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er op zijn minst verwacht worden dat indien men dergelijke feiten inroept dat men hier dan op zijn minst een begin van bewijs van kan aanbrengen, quod non. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat men zich ernstige vragen kan stellen bij het waarachtig en geground karakter van deze verklaring. Betrokkene verklaarde immers zelf dat ze op 16.11.2011 in Polen asiel aanvroeg en dat ze op 23.11.2011 reeds vanuit Polen vertrok. Het is weinig geloofwaardig dat betrokkene in die maximum acht dagen alle mogelijkheden tot verkrijgen van hulp en of medische verzorging van haar dochter, indien dit noodzakelijk geweest zou zijn, zou hebben uitgeput. Temeer daar ze daar geen enkel begin van bewijs van kan aanbrengen. Dat haar dochter in Polen geen medische hulp zou hebben gekregen, wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt en deze aangehaalde redenen kan dan ook niet als rechtvaardig worden beschouwd om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, en dit om redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.012003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich met haar drie minderjarige kinderen aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Overwegende dat de verzoekers een eerste middel nemen van de schending van 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. art 62 van de en van 15 december 1980. Dat elke bestuurshandeling gemotiveerd dient te worden. Dat dit vereiste motivering bestaat in het aangeven van wettelijke en feitelijke beschouwingen die de beslissing gronden. Dat deze motivering bovendien adequaat dient te zijn. Dat het hier niet het geval is. Overwegende dat de tegenpartij stelt, in de bestreden beslissing, dat België niet verantwoordelijk is voor het onderzoek van hun asielaanvraag, maar wel Polen in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en artikel 16§1 van de EU verordening 343/2003. Dat artikel 51/5 luidt (...). Dat dit artikel zuiver procedureel is en eigenlijk verwijst naar de Internationale verdragen waarbij België betrokken is, zoals EU-verordening 343/2003. Dat artikel 16§1 van desbetreffende verordening opgenomen wordt in het hoofdstuk “overname en terugname”: (...).

“De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek is verplicht

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling heeft en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen”

Dat ook dit artikel zuiver procedureel is die enkel de overplaatsing van de asielzoeker bedoelt eens de verantwoordelijke lidstaat gekend is. Dat hier de tegenpartij de juiste wettelijke basis van de verordening op basis van haar beslissing niet verduidelijkt. Dat het gewone feit dat de Poolse staat zijn toestemming gaf met de terugname van de verzoekers en hun kinderen niet volstaat zodat ze kunnen verzekeren dat Polen wel degelijk de bevoegde staat was voor hun asielaanvraag in fine. Dat de Raad van State bij gevolg geacht heeft in een arrest van 07 augustus 2006 dat (...). Dat deze rechtspraak door dit gerecht in een recent arrest bevestigd werd: (...).”

2.2. Artikel 10 van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, bepaalt:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat *“Uit het Eurodacverslag van 24.11.2011 blijkt dat betrokkene asiel gevraagd heeft in Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 12.12.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 24.11.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit in een ander land een asielaanvraag heeft ingediend. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 24.11.2011 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel heeft aangevraagd in een ander land, met name in Polen. Betrokkene verklaarde daarover dat hij in Polen geweest is maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat hij er enkel doorreisde. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken op 16.11.2011 in Polen werden genomen en dat hij vijf tot zes dagen bij kennissen verbleef. In welke stad hij verbleef, stelt betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde verder dat hij rond 10.11.2011 Tsjetsjenië verlaten zou hebben met de trein richting Polen. Via welke lande hij reisde stelt betrokkene niet te weten. Op 16.11.2011 zou hij in Polen zijn aangekomen en zouden zijn vingerafdrukken genomen zijn en zijn reispaspoort zijn ingehouden. Op 23.11.2011 zou hij Polen verlaten hebben en met de taxi naar België gereisd zijn waar hij op 24.11.2011 zou zijn toegekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroe9 bij de Belgische autoriteiten. Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 24.11.2011 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel aanvroe9 in Polen, ondanks zijn verklaring dat dit niet het geval was, werd op 06.12.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de*

Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene.” en “Uit het Eurodacverslag van 24.11.2011 blijkt dat betrokkene asiel gevraagd heeft In Polen en de Poolse overheid heeft op datum van 12.12.2011 Ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar twee minderjarige kinderen Y. K. (...) (19.09,2006) en Y. B. (...) (e29.12.2007). Op 09.02.2012 gaven de Poolse autoriteiten eveneens een akkoord voor de in België geboren Y. A. (...) (21.01.2012). Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 24.11.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvraag in Polen. Betrokkene verklaarde verder dat ze in Polen bij kennissen verbleef maar dat ze niet weet in welke stad. Betrokkene verklaarde verder dat ze de beslissing inzake haar asielaanvraag niet afwachtte. Betrokkene verklaarde verder dat zij in november 2011 Tsjetsjenië verlaten zou hebben en via Moskou met de trein richting Polen reisde. Op 16.11.2011 zou zij in Polen zijn aangekomen waar ze asiel vroeg. Haar vingerafdrukken zouden genomen zijn en haar reispaspoort ingehouden. Op 23.11.2011 zou zij Polen verlaten hebben en met de taxi naar België gereisd zijn waar zij op 24.11.2011 zou zijn toegekomen met haar twee minderjarige kinderen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Op 21.01.2012 beviel betrokkene in België van haar derde kind, Y. A. (...) Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 24.11.2011 en de verklaringen van betrokkene dat ze in Polen asiel aanvraag, werd op 06.12.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 34312003 van 18.02.2003 (verder: Dubiin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene.”

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. De formele motiveringswet vereist niet dat een beslissing de motieven van de motieven vermeldt (RvS nr. 137.413, 22 november 2004).

Het eerste middel is ongegrond.

2.1.2. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Overwegende dat de verzoekers een tweede middel nemen van de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, evenals van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Overwegende dat de tegenpartij van mening is dat de terugkeer van de verzoekers naar POLEN in de best mogelijke omstandigheden plaats zal kunnen vinden. Dat zij eraan toevoegt dat POLEN lid van de Europese Unie is, zodat er geen enkele reden bestaat om te veronderstellen dat de asielaanvraag van de verzoekers door de Poolse overheden niet behoorlijk onderzocht zal worden. Dat de verzoekers, volgens haar, het tegendeel niet bewijzen. Dat nochtans velbekend is dat sommige landen, die zelfs leden van de Europese Unie zijn, aangewezen worden voor de manier waarop zijn de asielaanvragen onderzoeken en de kandidaat-vluchtelingen behandelen. Dat POLEN onherroepelijk van deze landen deel uitmaakt : “POLEN de nodige waarborgen niet bieden wat het onderzoek van de asielaanvraag, de toekenning van de bescherming en het waardig onthaal betreft.” Dat het feit dat POLEN het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ondertekend heeft deze bevinding geenszins wijzigt. Dat geen enkele veiligheid aan de asielaanvragers in POLEN verzekerd kan worden. Dat de in bijlage aan het beroep gevoegde documenten bevestigen dat “het aantal erkenningen van het vluchtelingen-statuut voor Tsjetsjenen zeer laag blijft, de asielaanvragers in het kader van de Dublin II hernomen worden zijn gedetineerd en hun een aanvraag wordt automatisch duidelijk als ongegrond geoordeeld, de vestiging, de toegang tot de gezondheidszorgen en de scholing van de Tjsetjeense kinderen zijn niet gewaarborgd”. Dat het aantal erkenningen van het vluchtelingen-statuut in POLEN aanzienlijk verlaagd is (Rapport de l’Association des Peuples Menacés - januari 2011).

Dat de toestand voor de Russen nog meer dramatisch is : “de vluchtelingen van Russische herkomst vormden nog de belangrijkste groep asielaanvrager op een totaal van 69%. In deze groep was er een verwerpspercentage van 83.2%.” Dat dit verslag aanduidt dat “sinds 2009 het aantal weigeringen van verschillende vormen van bescherming veel vermeerderd is. Dit geeft de indruk dat de Poolse regering de vluchtelingen niet meer wil beschermen en/of dat het Poolse onthaaldispositief van de

asielaanvragers door het grote aantal vluchtelingen verzadigd is “. Dat het voor de Tsjetsjenen bevestigt dat “de vlucht wegens naderende aanhouding, verkrachting, foltering en andere schendingen van de mensenrechten die door talrijke NGO ‘s en internationale instellingen aangegeven worden zelden in acht genomen worden “. Dat de verzoekers dit vertrek bijgevolg ten zeerste vrezen. Dat de Tsjetsjeense aanvragers inderdaad slecht onthaald worden. Dat het hierboven vermeld verslag uitlegt dat “volgens sommige NGO die het asielrecht in POLEN verdedigen, de omstandigheden in de centra zeer hard zijn eenzame opsluiting, scheiding van de mannen en de vrouwen, van de families, beperking van de mogelijkheid om buiten een uitstap te doen, gebrek aan hygiëne. Dat het eraan toevoegt dat lwt probleem van het personeelsbestand bijzonder zorgwekkend is, en in het bijzonder, wat de geneesheren-specialisten betreft. Overwegende dat het in feite aan de Dienst Vreemdelingenzaken toebehoort de ontvankelijkheid van een asielaanvraag te onderzoeken alsook na te gaan welke Staat verantwoordelijk is, en, indien België het niet is, te onderzoeken of de soevereiniteitsclausule voorzien in het artikel 32 van de DUBLIN-conventie toegepast kan worden. Dat de tegenpartij niet werkelijk de moeite genomen heeft om na te gaan of de asielaanvraag door de Poolse overheden behoorlijk onderzocht zal kunnen worden, en slechts eraan herinnerd heeft dat POLEN een lid van de EU was.”

2.2. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002; RvS nr. 105.262 van 28 maart 2002; RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002; RvS nr. 120.961 van 25 juni 2003; RvS nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Verzoekers vrezen dat zij in geval van terugkeer naar Polen een groot risico zouden lopen op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekers verwijzen daartoe naar een rapport. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat evenwel op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. *In casu* worden deze rapporten op geen enkele wijze op de persoonlijke situatie van verzoekende partij betrokken waardoor een schending van artikel 3 EVRM niet wordt aangetoond (RvS nr. 113.729 van 16 december 2006).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden

behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde. Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 24.11.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat België hem was aangeraden omdat er veel aandacht geschonken wordt aan zieke mensen (DVZ, vraag 19). Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij problemen heeft met zijn longen en vaak longontstekingen krijgt en dat hij ernstige problemen heeft met zijn geheugen (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde verder bij de vraag naar andere nuttige informatie dat zijn dochter gehandicapt is (DVZ, vraag: andere nuttige informatie). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die de verklaringen van betrokkene met betrekking tot zijn longproblemen of zijn geheugenproblemen staven. Met betrekking tot deze motieven van long- en geheugenproblemen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene in verband met zijn dochter, met name dat deze verlamd zou zijn (zie inschrijvingsformulier). Er zijn het administratief dossier van betrokkene ook geen documenten of bewijzen aanwezig waaruit zou blijken dat betrokkene of zijn dochter Khava zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene of zijn dochter Khava zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Evenmin zijn er in het administratief dossier van betrokkene concrete elementen aanwezig waaruit zou blijken dat betrokkene of zijn gezinsleden niet in staat zouden zijn om te reizen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gevraagd of er eventueel redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat zijn broer eerder asiel aanvroeg in Polen en er twee jaar verbleven zou hebben met zijn invalide dochter en dat ze er geen enkele medische verzorging gekregen zouden hebben (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen niet het minste begin van bewijs aanbrengt, zeker rekening houdend met het ernstige karakter dat van een asielaanvraag uitgaat en zeker indien de aangehaalde reden de reden is om zich te verzetten tegen een overdracht naar het voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Polen. Bovendien heeft betrokkene deze informatie verkregen via derden, met name zijn broer. Aan dergelijke informatie van derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen zijn dan ook niet gerechtvaardigd.”

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt vastgesteld:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28107/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde. Tijdens haar gehoor op de DVZ van 24.11.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene stelde dat ze in Polen geen medische hulp kreeg (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs neerlegt. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er op zijn minst verwacht worden dat indien men dergelijke feiten inroept dat men hier dan op zijn minst een begin van bewijs van kan aanbrengen, zeker aangezien men dit als specifieke reden aanhaalt om precies in België asiel aan te vragen. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat men zich ernstige vragen kan stellen bij het waarachtig en gegrond karakter van deze verklaring. Betrokkene verklaarde immers zelf dat ze op 16.11.2011 in Polen asiel aanvraagde en dat ze op 23.11.2011 reeds vanuit Polen vertrok. Het is weinig geloofwaardig dat betrokkene in die maximum acht dagen alle mogelijkheden tot verkrijgen van hulp en of medische verzorging van haar dochter, indien dit noodzakelijk geweest zou zijn, zou hebben uitgeput. Temeer daar ze daar geen enkel begin van bewijs van kan aanbrengen. Dat haar dochter in Polen geen medische hulp zou hebben gekregen, wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij geen problemen heeft maar op het moment van haar gehoor op de DVZ van 24.11.2011 zeven en een halve maand zwanger was (DVZ, vraag 20). Op 21.01.2012 beviel betrokkene in België van een dochter, Yangulbayeva Aishat. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen bewijzen of concrete elementen aanwezig waaruit zou blijken dat betrokkene of haar gezinsleden niet in staat zouden om te reizen of dat zij of haar kinderen zouden lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene of haar kinderen zouden lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gevraagd of er eventueel redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat ze in Polen geen medische hulp kregen voor hun dochtertje (DVZ, 21) dat verlamd is, hetzij door kinderverlamming of een beroerte (DVZ, vraag andere nuttige informatie). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs neerlegt. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er op zijn minst verwacht worden dat indien men dergelijke feiten inroept dat men her dan op zijn minst een begin van bewijs van kan aanbrengen, quod non. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat men zich ernstige vragen kan

stellen bij het waarachtig en gegrond karakter van deze verklaring. Betrokkene verklaarde immers zelf dat ze op 16.11.2011 in Polen asiel aanvroeg en dat ze op 23.11.2011 reeds vanuit Polen vertrok. Het is weinig geloofwaardig dat betrokkene in die maximum acht dagen alle mogelijkheden tot verkrijgen van hulp en of medische verzorging van haar dochter, indien dit noodzakelijk geweest zou zijn, zou hebben uitgeput. Temeer daar ze daar geen enkel begin van bewijs van kan aanbrengen. Dat haar dochter in Polen geen medische hulp zou hebben gekregen, wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt en deze aangehaalde redenen kan dan ook niet als rechtvaardig worden beschouwd om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, en dit om redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten.”

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC